

MALOKARPATSKÝ POSOL

MESAČNÍK FARNOSTI HORNÉ OREŠANY

Ročník: III.

Júl 2018

Číslo: VII.

ČO JE VZÁCNE DEDIČSTVO?

Nedávno sme pri sv. omši čítali text o Nabotovej vinici, ktorú mal vedľa kráľovského paláca bezbožného kráľa Achaba. Kráľov zámer spočiatku nebol zlý. Chcel ju totiž od Nabota odkúpiť, alebo zameniť za inú. Postoj majiteľa vinice bol však jasný a nekompromisný: „Nedám ti dedičstvo otcov.“ (1 Kr 21, 4). Spôsob, akým sa potom Achab vinice zmocnil za pomoci jeho ženy Jezabel, je hanebný a odsúdeniahodný.

To, čo považoval Nabot za vzácne dedičstvo, sa považovalo aj veľa storočí, ba až tisícročí neskôr. Dokonca aj dnes je veľkým dedičstvom vinica po rodičoch a starých rodičov hlavne pre tých, ktorí pokračujú v diele svojich predkov. A v každom prípade si mnohí toto dedičstvo chránia a nechcú sa ho zbaviť. Avšak vieme, že nájdú sa aj vinice neobrobené a zanedbané, lebo majitelia už k tomu nemajú vzťah...

Zdroj: internet

V súvislosti so sviatkom svätých Cyrila a Metoda si chceme uvedomiť, že veľmi vzácnym dedičstvom je aj naša kresťanská viera. Viera v Boha sa v našich kresťanských rodinách odovzdáva výchovou. Žiaľ, to čo bolo alfou a omegou v živote našich rodičov a starých rodičov dnes upadá, nakoľko vidíme, že v našich kostoloch často v nedeľu chýba stredná generácia a deti. Naši rodičia a starí rodičia nám odovzdali kresťanskú vieru, no musíme sa pýtať mnohí, čo sme s ňou urobili. Musíme sa vážne zamýšľať nad tým, čo sme s týmto dedičstvom urobili a ako ju odovzdávame svojim deťom. Tu nestačí urobiť „parádičku“ na prvé sväté prijímanie, ale žiť život ako sa na kresťana patrí. Prijatím krstu sa semeno večného života zasieva do našich duší. Ide tu o Boží nadprirodzený život, ktorý chce zapúšťať korene, rásť a prinášať ovocie dobrých skutkov. Aj tu sme závislí na Božom požehnaní. Preto pri krste rodičia hovoria

slová: „Bože žehnaj naše dieťa, aby jeho život bol tebe na slávu, jemu na spásu, nám na radosť a svetu na osoh.“

Pri dedičských konaniach po smrti blízkeho prichádza niekedy aj k sporom medzi najbližšími. A každý rodič si určite želá, aby sa po jeho smrti deti nehádali a neprestali potom komunikovať medzi sebou len kvôli sporom o majetok. A tu je dôležité zanechať dedičstvo nielen hmotné, ktorým je obnos peňazí v banke, pozemky alebo dom. Treba zanechať dedičstvo duchovné, ktorým je viera v Boha a vštepovať deťom už od detstva lásku k Bohu, k sebe i k blíznym, skromnosť a spravodlivosť. Odovzdávať úctu k pravým hodnotám ako je ochrana života od počatia, rodinné spoločenstvo a poctivá práca. A tak ako veriaci Boží ľud volajme úprimne: „Dedičstvo otcov, zachovaj nám, Pane.“

Duch. otec Milan

PRÁZDNINY NIE SÚ PRÁZDNE DNI

S nástupom leta majú azda najväčšiu radosť deti, pretože sú tu prázdniny, dni voľna, keď sa na dva mesiace zatvorí brány školy. Pre deti je tu čas oddychu a zaujímavých dobrodružstiev a pre mladistvých je tu aj možnosť brigád. Pre rodičov je tu aj starosť ako užitočne vyplniť prázdninové dni pre ich deti. Pre miništrantov je tu opäť možnosť miništrantských táborov v dvoch turnusoch v čase od 3. júla do 16. júla 2018 na miestach ktorými sú Trstín, Horné Orešany a Častá.

Prázdniny však nech sa nestanú pre nikoho dňami nudy a sladkého ničnerobenia. Podobne nech sa nestanú prázdniny pre deti dňami sklonených hláv nad telefónmi. Deti nech nezabúdajú na poslušnosť a pomoc svojim rodičom a starým rodičom. A nezabúdajme, že cez prázdniny nie sme oslobodení od náboženských povinností akými sú každodenná modlitba a nedeľná účasť na sv. omši v kostole. Nech sú teda prázdniny dňami potrebného oddychu, naplnené tvorivosťou v dobrých dielach, radosťou a vzájomnou láskou.

NAD BOŽÍM SLOVOM

Apoštoli sa zišli k Ježišovi a porozprávali mu všetko, čo robili a učili. On im povedal: „Podťe vy sami do ústrania na pusté miesto a trochu si odpočinite.“ Lebo stále prichádzalo a odchádzalo mnoho ľudí a nemali sa kedy ani najesť. Odišli teda loďou na pusté miesto do samoty (Mk 6, 30-32).

Podľa benediktínskeho hesla: „Modli sa a pracuj,“ má každý kresťan brať na vedomie, že jeho pokrok a požehnanie práce nastane len vtedy, ak sa bude aj modliť. Lenže, aby sa človek úplne telesne nevyčerpal, potrebuje aj oddych. A boli to benediktíni, ktorí k modlitbe a práci zdôrazňujú ešte aj odpočinok. Deň, ktorý má 24 hodín rozdeľujú na 8 hodín modlitby, 8 hodín práce a 8 hodín odpočinku. Niekoľko storočí pred sv. Benediktom však už Ježiš Kristus hovorí svojim učeníkom, aby si v samote a v tichu trochu odpočinuli, lebo videl, že venovať sa ľuďom je nielen pekné a užitočné, ale aj vyčerpávajúce.

Kolobeh pracovného týždňa býva pre mnohých hektický a viacerí čakajú už na nedeľu, kedy si každý môže oddýchnuť a načerpať nových síl pre dušu i pre telo. Pre dušu každý načerpáme nových síl v Božom chráme na svätej omši a fyzicky si môžeme oddýchnuť doma s rodinou, alebo na výlete v prírode, či na návšteve u svojich priateľov. A tak vidíme, že tretí Boží príkaz, ktorým je svätenie nedele, je na oslavu Boha a pre dobro človeka.

Nadišli nám prázdniny a dni dovolení, no neznamená to, že by mali byť tieto dni prázdne od duchovnej náplne. Preto nezabúdajme na modlitbu v tieto dni a na účasť na nedeľnej sv. omši. I keď sme v cudzine na dovolenke, navštívme preto katolícky kostol a zúčastníme sa slávenia bohoslužieb, aj keď je to v cudzom jazyku. Ježiš volá svojich učeníkov do ústrania, aby si trochu odpočinuli. Tieto slová sú adresované i nám, lebo aj my sme jeho učeníci a nasledovníci. Termín rekreácia, to vystihuje celkom presne. Je to obnovenie svojich telesných síl, dodanie potrebného príkonu, alebo „dobytie bateriek“, aby sme sa potom posilnení a pookriati vrátili k plneniu svojich povinností. Zároveň buďme opatrní, aby sme sebe, alebo niekomu inému nespôsobili ujmu na tele, či na duši. Áno musíme si chrániť zdravie a život a chrániť sa každej príležitosti k hriechu. Nech sú tak tieto nastávajúce dni požehnané, nech nie sú prázdny dňami, ale chvíľami potrebného oddychu, aby sme sa s novými silami a v pokoji mohli venovať svojim povinnostiam, či už vo svojom zamestnaní, alebo v rodine.

SVÄTÍ- NAŠE SVETLÁ

SVÄTÝ KAMIL DE LELLIS, KŇAZ - 14. JÚL

Patrón chorých a zomierajúcich, ošetrovateľov, zdravotných sestier a nemocníc.

Sv. Kamil sa narodil 25. mája 1550 v Bucchianico v neapolskom kráľovstve (na území dnešného Talianska). Narodil sa v maštali ako Ježiš Kristus, zo zbožnosti jeho matky. Otec bol vojakom, dôstojníkom, matka pochádzala zo šľachtického rodu. Prvý syn im zomrel, a tak sa matka vytrvalo modlila za ďalšie dieťa. Druhý syn, Kamil, sa narodil, keď mala takmer šesťdesiat rokov. Vzorne sa o neho starala, od malička mu vstúpila kresťanské zásady. Keď mal trinásť rokov, zomrela. Kamil všetko zanechal a dal sa na ľahotársky život. Začal čítať rytierske romány, hrať kocky a karty. Keď mal devätnásť rokov, rozhodol sa dať na vojenskú dráhu. Spolu so svojím otcom sa išli prihlásiť do služieb. Na ceste do Benátok však obaja ochoreli a otec zomrel. Kamil chcel pokračovať v ceste, no začal krívať. Rozmýšľal, čo ďalej. Vo Ferme stretol dvoch františkánov, ktorých pozoroval, ako pokojne a sústredene sa správajú. Veľmi ho to oslovilo. Rozhodol sa, že vstúpi k františkánom. Zašiel do kláštora sv. Bernardína v Akvile, kde bol gvardiánom jeho strýko. Ten ho však nechcel prijať pre jeho chorú nohu a tiež si myslel, že jeho rozhodnutie je neuvážené. Kamil teda v marci 1571 vstúpil ako ošetrovateľ do nemocnice sv. Jakuba v Ríme, kde si zároveň chcel liečiť nohu. Hoci nie celkom doliečený, koncom roka sa dal zase k vojsku a tri roky zostal v službách Benátskej republiky. Potom ťažko ochorel a nemohol sa zúčastniť viacerých bitiek.

Koncom roka 1574 bol z vojska prepustený. Jediný majetok, ktorý mu zostal, boli šaty, čo mal na sebe, a tak musel žobrať. V novembri mu ponúkol prácu staviteľ kláštora kapucínov v Manfredonii. Nebolo to ľahké, ale prijal to. Zaumienil si však, že hneď, ako bude môcť, opustí túto podradnú prácu a pôjde znova k vojsku. No nestalo sa tak. Nasledujúci rok sa ho dotkla Božia milosť. Gvardián kláštora v Castel-Giovanni, kde bol raz pre víno, mu rozprával o krátkosti života na zemi, o večnom živote a dal mu dobré rady, ako víťaziť nad pokušeniami. Na spiatocnej ceste do Manfredonie sa rozhodol zmeniť život. Požiadal o vstup ku kapucínom. Mal vtedy dvadsaťpäť rokov.

Ako rehoľník bol veľmi horlivý. No krátko predtým, ako mal zložiť sľuby, otvorila sa mu stará rana na nohe. Bol nútený odísť do Ríma do nemocnice sv. Jakuba, aby sa znovu liečil. Keď sa cítil zdravý, vrátil sa do rehole. No rana sa znova otvorila. Tak šiel zase naspäť do Ríma. V nemocnici ho poverili vedením hospodárstva. Svoju prácu vykonával tak zodpovedne a svedomito, že sa mu podarilo obnoviť poriadok a zabezpečil dobrú opateru chorým. Veľa sa rozprával s chorými i ošetrovateľmi. Pomáhal každému, kto to potreboval. Ešte dvakrát sa pokúsil o vstup do rehole sv. Františka, no pre chorobu ho odmietli.

V auguste 1582 sa rozhodol zhromaždiť okolo seba ľudí, ktorí by sa starali o chorých nie za plat, ale z lásky k Ježišovi. Po dlhej modlitbe a pôste si vybral päť nábožných ošetrovateľov a povedal im svoj plán. V jednej izbe, ktorú premenili na kaplnku, sa spoločne modlievali a radili sa, ako zlepšiť prostredie a starostlivosť o chorých. Toto sa stalo jadrom a základom rehole „Služobníkov chorých“. Ako poznávací znak si zvolili červený kríž. Boh však dopustil na neho skúšku. Kamilovi neprajníci ho začali osočovať pred predstavenými nemocnice. Tí rozkázali ich izbu zničiť. Zarmútený Kamil sa však nevzdal. Kríž si zobral do svojej izby a dlho sa modlil. Dostal videnie, ako si Kristus oslobodil ruky z kríža, sklonil sa k nemu, aby ho objal a povedal mu, aby sa ničoho nebál, aby vytrval, že on bude s ním. To isté sa opakovalo aj cez deň. Kamil povedal o tomto videní svojim spolupracovníkom a spolu sa začali zhromažďovať v nemocničnej kaplnke a pokračovali vo svojej činnosti.

Na povzbudenie viacerých začal Kamil pomýšľať nad kňazskou vysviackou. Ako tridsaťdvaročný začal navštevovať gymnázium. Napriek posmeškom spolužiakov vytrval. Usilovne študoval a 26. mája 1584 bol v Lateráne vysvätený za kňaza. Svoju prvú sv. omšu odslúžil v nemocničnej kaplnke. O niekoľko mesiacov neskôr dostal do správy kostol Madonnina dei Miracoli na brehoch Tiberu. Tam založil svoju kongregáciu. Pravidlá boli veľmi prísne. Mali ošetrovať chorých, no byť aj pri zomierajúcich v nemocniciach, ale aj v súkromných

bytoch. Napriek prísnosti bolo stále viac uchádzačov o vstup do novej rehole. Rád potvrdil pápež Sixtus V. v roku 1586 pod názvom „Služobníci chorých“ – *Ministri infirmorum*. Koncom roka sa presťahovali do budov vedľa kostola sv. Magdalény. Kamil zakladal nové domy v ďalších mestách. Pápež Gregor XIV. premenil rád na riadnu rehoľu. Kamil so svojimi spolubratmi zložili riadne slávnostné sľuby. K trom obvyklým sľubom (chudoba, čistota, poslušnosť) pridali štvrtý – ošetrovať chorých i morom nakazených. To aj splnili. V tých časoch sa rozšíril mor a hlad v Ríme. Kamil s bratmi neúnavne pomáhali, pričom viacerí z nich sa nakazili a zomreli tiež.

V roku 1607 cítil, že už nevláde. Na jeho žiadosť si zvolili nového generála. On sám sa nasledujúce roky venoval službe chorým v Neapole, Janove, Miláne, ale najmä v Ríme. Upratoval posteľe, obväzoval rany, vysluhoval sviatosti. K tomu pripájal pokánie, pôst, modlitby na kolenách. V roku 1612-1613 navštívil domy v Abruzzách a Lombardsku. Po návrate do Ríma cítil veľkú únavu a blízkosť smrti. Dňa 14. júla 1614 – ako vopred oznámil – s krížom v ruke posledný krát vydýchol. Jeho pohreb bol triumfálny. Každý, kto mohol, prišiel sa rozlúčiť s otcom chudobných. Pochovali ho v chráme sv. Magdalény, pri ktorom sa nachádza materský dom rehole. Doteraz sa uchováva medzi relikviami jeho srdce a noha, na ktorej mal ranu. V kaplnke sv. Magdalény je vo veľkej úcte Ukrižovaný, ktorý ku nemu zázračne prehovoril. Na jeho príhovor sa udialo veľa zázrakov počas jeho života i po smrti. Za svätého bol vyhlásený v roku 1746 pápežom Benediktom XIV. V roku 1886 bol pápežom Levom XIII. spolu so sv. Jánom z Boha vyhlásený za patróna chorých a nemocníc.

SVEDKOVIA NAŠICH ČIAS – TRPELI ZA VIERU

Medzi osobnosti verejného a duchovného života patrí aj **Mons. ThDr. PhDr. Alexander Spesz**, kňaz, pápežský prelát a univerzitný profesor, zakladateľ morálnej teológie na Slovensku. Narodil 23. novembra 1889 v Novej Ľubovni na Spiši rodičom Michalovi Speszovi a Zuzane, rodenej Kvočsak. Pochádzal z chudobného prostredia a z piatich detí.

V r. 1896 – 1910 vychodil základnú školu v Hobgarde. Otec Michal často odchádzal z rodnej obce za prácou, aby uživil rodinu. Deti vychovávala matka Zuzana vo viere v Boha. V r. 1910 otec zomrel a matka sa vrátila do rodného Bardejova, aby vyriešila rodinné záležitosti. V tomto kráľovskom meste sa 11 – ročnému Alexandrovi otvorili nové cesty ku vzdelaniu. Matke záležalo na ďalšom živote detí, lebo v štúdiu videla cestu ako dostať deti z chudoby. V r. 1900 – 1904 Alexander navštevoval malé gymnázium v Bardejove. Keďže patrila medzi najlepších študentov, od r. 1904 pokračoval v štúdiu na veľkom gymnáziu v Prešove. Chcel sa stať kňazom, preto po ukončení gymnázia vstúpil do biskupského seminára v Košiciach. Vtedajší diecézny biskup Augustín Fischer – Colbrie videl u mladého Alexandra inteligenciu a apoštolského ducha. Pre svoju diecézu hľadal inteligentných mladých ľudí z chudobného prostredia a posielal ich študovať do zahraničia. Po návrate do Košickej diecézy, mali prispieť k teologickej formácii budúcich kňazov. Alexander sa dostal na Gregoriánsku univerzitu v Ríme, kde študoval filozofiu a po troch rokoch získal doktorát. Po absolvovaní filozofie pokračoval v štúdiu teológie na tej istej univerzite.

Na Alexandrovo vzdelanie v morálnej teológii mal veľký vplyv páter Gennaro Buceroni, SJ. Teologické štúdiá ukončil 6. apríla 1915 a dosiahol titul doktora teológie. Medzitým ho 15. Augusta 1914 vysvätili za kňaza. Sviatosť kňazstva mu udelil kardinál Basilio Pompili, generálny vikár pápeža Pia X.

Alexander v Ríme nielen študoval, ale zaujímal sa aj o históriu a kultúrne pamiatky Večného mesta. Po siedmych rokoch štúdia ako 26 – ročný mladý kňaz sa vrátil do rodnej vlasti, aby pomáhal pri formácii nových kňazov. V r. 1918 ho košický biskup Augustín Fischer – Colbrie pozval prednášať na teologický diecézny seminár. Tam do roku 1936 vyučoval filozofiu, pastorálnu teológiu a morálku. Od 1. októbra 1924 zastával tiež úrad prefekta kňazského seminára sv. Karola Boromejského v Košiciach. Po 21- rokoch pôsobenia na fakulte, sa v r. 1936 presťahoval do Bratislavy. Toto obdobie bolo pre Alexandra Spesza obdobím jeho zrelosti. Publikoval svoje diela a bol tiež vymenovaný za profesora novovzniknutej teologickej fakulty v Bratislave, kde zastával funkciu dekana i prodekana. V školskom roku 1946/47 bola teologická fakulta vyňatá spod Univerzity Komenského. Hoci profesor Spesz zostal pôsobiť na fakulte a bola mu zverená katedra dogmatiky a morálky, už nikdy nebol vymenovaný za dekana a prodekana i keď bol najväčším teológom tohto obdobia uznávaný aj v zahraničí. V r. 1951 mu vyšlo posledné dielo *Sviatosti*, odvtedy nemohol publikovať. A tak jeho knihy *Život Krista* a *Katolícka vierouka* zostali iba v rukopise. Vzťahy medzi Alexandrom Speszom a predstaviteľmi štátu boli od začiatku napäté pre kritiku režimu vo vzťahu k Cirkvi.

30. septembra 1959 musel opustiť fakultu a odísť do dôchodku. Bol vymenovaný za duchovného správcu Charitného domova v Dolnom Smokovci. Tam ešte sedem rokov vykonával pastoračnú činnosť medzi rehoľnými sestrami. V tom období ho veľa ľudí nenavštevovalo a to zo strachu, že ich niekto uvidí v spoločnosti kňaza, ktorý mal problémy s ateistickým režimom. V roku 1966 bol donútený opustiť Charitný domov a utiahol sa do Bardejova, kde žil v rodine svojho synovca. Alexander Spesz zomrel 29. novembra 1967 v bardejovskej nemocnici vo veku 78 rokov a 54 - roku kňazstva. Pohrebné obrady sa konali 1. decembra 1967 v Bardejove, kde sú na cintoríne sv. Michala pochované jeho telesné pozostatky.

Alexander Spesz svojím učením ovplyvnil stovky kňazov, pretože bol rozhladeným teológom. Čerpal z vtedajšej modernej literatúry a snažil sa uviesť ju do slovenského prostredia. Vo svojich dielach oslovil aj laikov a poukazoval na dôležitosť každého povolania.. V otázkach mnohých manželských kríz, ktoré už vtedy pretrvávali, poukazoval na tajomstvo manželstva. Boh stvoril muža a ženu, aby sa navzájom dopĺňali a odovzdávali ďalej dar života. Zdôrazňoval, aby manželia využívali obdobie plodných a neplodných dní ženy, aby si vo vzájomnom odovzdávaní sa prejavovali lásku. Alexander Spesz sa nestotožnil s niektorými vtedajšími teológmi, ktorí to považovali za nedovolené. V dieťati majú rodičia vidieť osobitné Božie požehnanie. Témou manželstva sa zaoberal vo svojej knihe – *Manželstvo, veľké tajomstvo*. Takto chcel Alexander Spesz uviesť slovenských manželov do veľkého tajomstva sviatosti, ktoré prijali.

Mária Nováková

VZÁCNÉ KŇAZSKÉ JUBILEUM

V uplynulých dňoch si viacerí kňazi pripomínali výročie svojej kňazskej vysviacky. Medzi nimi aj vdp. ThLic. Peter Šimko, dekan-farár v Smoleniciach a bývalý duchovný otec farnosti Horné Orešany si dňa 19. júna 2018 pripomenul 25. výročie svojej kňazskej vysviacky.

Pokračovanie na strane 5

1. Pán dekan, pred 25-rokmi ste prijali sviatosť kňazstva. Čo pre Vás znamená kňazstvo? Kňazstvo je pre mňa tajomstvo, lebo hoci kňaz je slabý človek, stelesňuje prítomnosť Boha, ktorý sa stal človekom, aby nás zachránil. Nevieme, prečo si práve nás vybral, rovnako ako ani manžel nevie, prečo si vybral práve takú manželku, hoci na svete je 3 miliardy žien, ale predsa vie, že práve ona je tá pravá. Naše povolanie bolo niekým vyprosené (proste Pána žatvy...) a my sme boli tajomne povolaní a prijali sme to. List Hebrejom píše, kto je kňaz: Vybratý spomedzi ľudí, aby ich zastupoval pred Bohom, aby prinášal obety a dary za hriechy (Hebr 5,1). Prijat' toto povolanie je nad ľudské sily. Ja som si kňazstvo nevybral. Toto som si uvedomil už na duchovných cvičeniach pred kňazskou vysviackou. Ostali predomnou iba dve cesty: Prijat' to a teda odovzdať sa úplne do Božích rúk, alebo odmietnuť to zo strachu. Vybral som si po boji cestu dôvery, ako sme aj počuli pri vysviacke: Boh, ktorý začal v tebe dobré dielo, nech ho aj sám dokončí. Kňaz je mostom medzi Bohom a ľuďmi. Je Boží a zároveň ľudský, je ten, ktorý spája ľudí dobrej vôle a chráni svojich pred Zlým. Kňaz žije Ježišovo poslanie, jeho životom je Eucharistia, Poznáva, že v živote je účinnejší kríž ako úspech...

2. Určite na ceste ku kňazstvu Vám mnohí pomáhali. Kto to bol v prevažnej miere? Ježiš takisto nebol sám, aj pod krížom ostali aspoň tí najvernejší. Som si vedomý účinnosti modlitieb mojej mamy, bola to modliaca žena. Príklad otca, jeho dobrota, schopnosť odpustiť, pracovitosť, praktické zručnosti, sila neohnúť sa pred politickou mocou, boli pre mňa vzorom. Veľmi mi pomáhali, keď som bol kaplán i farár; takisto súrodenci, rodina a mnohí farníci, na ktorých som sa mohol spoľahnúť a ktorí mi neraz zachránili život, keď sa na mňa valili choroby či úrazy.

3. Počas kňazských rokov sa kňazi zvyčajne prekladajú na iné miesta. Aj Vy ste sa viackrát presúvali na iné pôsobisko. Ako ste tieto zmeny prežívali? Ako vojak. Ľudsky mi bolo ľúto, ale bez Božieho požehnania márne je i kňazské namáhanie. Sľuboval som poslušnosť a zo skúsenosti viem, že Boh všetko obrátil na dobré, ak mu poviem áno. Nie som Pánom svojho života, Boh je najlepší manažér, aj keď koná cez ľudí, ktorí sú omylní. Boh sa ale našimi chybami alebo hriechmi nedá obmedziť.

4. Určite vnímate inú situáciu v prežívaní kresťanskej viery lež aká bola vtedy, keď ste ako kňaz začínali. Prečo majú ľudia menší záujem o duchovný život? Satan šikovne zneužíva naše pudy: pohlavný a pud sebazáchovy, len aby sme sa nezamerali na Ježiša, ktorého sa bojí. Ľudia sú fascinovaní telom, peniazmi, mocou, slávou, technikou.

Všetko toto je dočasné a prináša bez pravého Boha smútok. Ľudia sú ako hazardní hráči s vidinou úspechu. Nesmieme ich odcudzovať, veď na každého raz príde čas, lebo nič hmotné nemá schopnosť naplniť naše srdce. Keď sa človek „preje“, vníma ako sa Pán dotýka jeho srdca a hovorí mu: „Pod' za mnou.“ Bud' mu v pokore povie áno, alebo zase skočí do rýchlejšieho kolotoča, ktorý sa raz akoby „zadre“ a zase dostane šancu od Pána. Keby bolo viac tých, ktorí sú ochotní ohlasovať evanjelium a modliť sa...

5. Rád sa venujete deťom, mladým irodinám. Čím by sa malo motivovať dnešnú mladú generáciu, aby žili úprimne svoje kresťanstvo? Štýl života v západnej civilizácii, v ktorej žijeme, prepadá do individualizmu a opustenosti. Ľudia žijú sami a pre seba, často v ilúzii vzťahu bez manželstva, poznajú kamarátov iba vtedy, keď ich potrebujú. Žijú pre dobrý pocit, preto sklamanie je častý jav. Čo treba? Kresťanské spoločenstvo; mať ochotu počúvať (Boha, ľudí); mať odvahu byť s niekým; dať nádej. Byť s niekým je viac než kúpiť mu auto či dom. Ak sa situácia vyhrotí, bude treba mať odvahu aj položiť život z lásky. Žijeme v storočí kresťanských mučeníkov.

6. Každý kňaz je nástrojom v Božích rukách, aby zachraňoval duše. Podelili by ste sa s nami o pekný zážitok, keď ste niekomu pomohli bližšie k Bohu? To by mal napísať o mne niekto druhý. Ja môžem iba polievať, ale vzrast dáva Boh, nie ja. Ako aj jeden kňaz povedal, že kázal počas misií a po sv. omši prišla za ním jedna žena, ktorá ho prosila o sv. spoveď, lebo chcela zmeniť svoj život a že veľmi ju ktomu povzbudila jeho kázeň. Kňaza to potešilo a opýtal sa jej, čo z toho, čo hovoril, sa jej tak dotklo. Ona na to: Viete, cez kázeň ste sa potrebovali vysmrkať a keď ste si vytiahli tú svoju vreckovku; viete, ona bola taká špinavá; tak som si uvedomila, že aj môj život je taký špinavý...

7. Kňaz by si mal nájsť tiež čas na oddych. Ako prežívate svoj voľný čas? Trefa do čierneho. Tu sa musím polepšiť, ak chcem žiť. Mám rád hory, zvieratá, kamene, bicyklovanie a ticho.

8. Čo by malo v dnešnej dobe najviac zaznievať z kazateľníc v našich chrámoch pri vysvetľovaní Božieho slova? Kňaz by mal žiť s ľuďmi, trápiť sa s nimi, trpieť s nimi, potom premodliť to a to, čo povie na kázni, hovoriť v prvom rade na seba a potom pre druhých s určitým cieľom: ponúknuť nádej – Božiu cestu záchrany, veď tým, čo milujú Boha všetko slúži na dobré (Rim 8,28).

Za rozhovor ďakuje Jozefína Gregušová, dlhoročná lektorka v Horných Orešanoch.

ČO NOVÉ V LOŠONCI

V nedeľu dňa 3. júna 2018 sa na záver svätej omše v Lošonci konala v našej obci procesia na oslavu Najsvätejšieho Tela a Krvi Pána Ježiša. Srdečná vďaka patrí Pánu Bohu a všetkým, ktorí pomohli zorganizovať túto dôstojnú procesiu a zvýrazniť sviatočný charakter tohto dňa.

Dňa 10. júna 2018 sa v čase o 9,30h. slávila v Lošonci pri kaplnke svätá omša ku cti Nepoškvrneného Srdca Panny Márie. V prvom rade patrí poďakovanie Pánu Bohu za pekné počasie ako pred týždňom tak aj teraz. Srdečná vďaka patrí Márií Novákovej a všetkým, ktorí pomohli pripraviť slávenie svätej omše v tomto krásnom horskom prostredí.

3x foto: Juraj Rábara

„ČÍM VIAC NIEKTO SLEDUJE
CHYBY DRUHÝCH ĽUDÍ, TÝM
MENEJ SA STARÁ O
POZNANIE SVOJICH
VLASTNÝCH CHÝB.“

SV. IGNÁC Z LOYOLY

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA JÚL 2018

Evanjelizačný: Aby kňazi, ktorí s námahou a v samote pastoračne pôsobia, pocítovali neustálu pomoc a podporu Pána a spoločenstva.

Úmysel KBS: Nech sa oslavy dedičstva otcov našej viery, sv. Cyrila a Metoda, prejavia v živote národa.

DO BOŽEJ RODINY PRIBUDLI

- Adela Pašeková, Hor. Orešany
- Stella Solárová, Lošonec

OPUSTILI NÁS

- Jarmila Brázdovičová, 85-ročná, Hor. Orešany
- Tibor Benko, 66-ročný, Hor. Orešany
- Ján Niedel, 78-ročný, Hor. Orešany
- Michal Novák, 53-ročný, Hor. Orešany

UDALOSTI

V deň slávnosti Najsvätejšieho Kristovho Tela a Krvi 31. mája 2018 sa vo večerných hodinách konala v našej farnosti na konci svätej omše procesia ulicami Horných Orešian. Aj týmto spôsobom sme vzdali úctu Božiemu Telu, ktoré chce okrem toho, aby sme ho zanesli do ulíc, prebývať aj v našich srdciach. Do procesie sa zapojili aj prvoprijímajúce deti a veriaci účastní na svätej omši. Poďakovanie patrí predovšetkým Pánu Bohu a potom všetkým,

ktorí pomohli pripraviť procesiu na oslavu Najsvätejšieho Kristovho Tela a Krvi.

2x foto: Marián Blažo

Farský mesačník Malokarpatský posol vydáva Rímskokatolícka cirkev farnosť Horné Orešany ako regionálny mesačník pre špecifické skupiny čitateľov so zameraním Cirkve a náboženstvo. Nepredajné. Šéfredaktor: Mgr. Milan Červeňanský, farár, assessor. Grafická úprava: Ing. Marek Boháček, www.bohacek.sk. Registračné číslo Ministerstva kultúry SR, EV 5305/15. IČO vydavateľa: 35 594 331, sídlo vydavateľa: Horné Orešany 759, 919 03 Horné Orešany, ISSN 2453-7225.